

nemlig ikke sige, at Børn ikke kunne erholde Indfødsret, førend de have naaet Konfirmationsalderen og selv ville søge derom, thi dette indeholder Noget, der i sig selv er urigtigt. Jeg skal ikke lade det være ubemærket, at der vistnok i det, som jeg idag har hørt fremsat af Ordføreren, er flere Ting, som kaster en særdeles stor Usikkerhed ind i, hvad der i Grunden har været Udvalgets Mening; men det er ganske vist, at han har grebet feil ved at paaberaabe sig den Betænkning, der i 1867 er bleven afgiven af Rigsdagen og navnlig af Folkethingets Udvalg. Han har betragtet det som Noget, der laa i dette Udvalgs Betænkning, at, naar et Barn havde naaet Konfirmationsalderen, kunde det erholde Indfødsret; men han har oversært det paa de Forhold, hvorom vi nu tale, uden at tænke paa, at Betænkningen af 1867 — og det er noget ganske Andet — betegner Konfirmationsalderen som den, hvori man kan søge en Garanti for, at Vedkommende har de Egenheder, en saa udvillet Følelse, at han virkelig kan være værdig til at faae Indfødsret; men der er slet ikke Tale om, at den Paagældende selv skulde søge den, og det er netop dette, som det ved denne Afgjørelse kommer an paa at faa fast, at man har misforstaaet Betænkningen af 1867, naar man mener, at den skulde indeholde en Tilfjendegivelse af, at et 14-aars Barn skulde kunne henvende sig til den lovgivende Magt for at faae Indfødsret. — Endnu kun en lille Bemærkning, som ganske vist ikke har nogen egentlig Indflydelse paa Sagen, men som dog ogsaa betegner det Vilkaarlige i, hvad den ærede Ordfører har omtalt, at det først kunde have Betydning for det omtalte Dregebarn at faae Indfødsret, naar han skulde gjøre Brug af den for Embedsbanens Skyld. Jeg veed ikke, hvorledes man kan fremsføre dette, men man bør ikke gjøre det uden Hjemmel, og det har hverken Hjemmel i en almindelig Betragtning af Forholdet hos os eller i nogen speciel Interesse. Jeg vil — det er overflødig at sige det efter den Varme, hvormed jeg ganske vist har talt derfor under 2den Behandling — indstændigt anbefale af de Grunde, som jeg da fremsøvede og yderligere har bestyrket idag, at meddele Indfødsret til de to omtalte Børn.

Ordføreren: Jeg skal ikke opfaste mig til Dommer over Fatteevne hos det ærede Medlem for Hifted Amts 2den Valgdreeds (Sagd), jeg skal kun gjøre opmærksom paa, at, naar han saa stærkt betonedede eller slog paa at vor Opfattelse skulde støtte sig paa, at disse Børns Fæder i 1848 ikke var gaaet med som Frivillig, saa er det aldeles ikke dette, hvorom der her er Tale. Det er ikke Krigen i 1848, der kommer til at spille en Rolle ved denne Leilighed, men det er Krigen i 1864, med Hensyn til hvilken Udvalget savner enhver Dplysning om hans Forhold, og jeg er ikke her kommen med Andet, end hvad der har foreligget

officielt for Udvalget, eller hvad man trykt har kunnet læse sig til, forsaavidt det ikke har foreligget skriftligt i de officielle Dokumenter. Uagtet Aaret 1864 har været nævnet, have vi ikke fundet nogen Dplysning om, hvorledes disse Børns Fæder den Gang stillede sig. Jeg gjør imidlertid ikke nogen Bemærkning imod hans Forhold i saa Henseende, jeg tvivler ikke om, at det kan forsvares; men der hviler et Mørke over det, som ikke er opklaret, uagtet dette Punkt har været paa Tale. Dernæst omtalte det ærede Medlem for Hifted Amts 2den Valgdreeds, at der var Saamange, som kom herind fra Udlandet, forlangte Indfødsret og fik den med stor Lethed. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem sagde, men han kunde i alt Fald sige, at der maaste var Mange af dem, der havde kæmpet med i fjendtlige Hæere imod Danmark (Sagd: Ja!). Ja, det er meget muligt, det skal jeg ikke sige Noget imod; men der er stor Forskiel paa det Tilfælde, hvor det var Folk, som den Gang ligefrem vare Indfødte i et andet Fæderland, og saa dette Tilfælde, hvor det er en Mand, der har dansk Indfødsret. Men dernæst skal jeg ved denne Leilighed fremdrage et andet Sted af Udvalgets Betænkning i 1867, som ikke er afstrykt i den nu afgivne Beretning, idet jeg ikke har villet tage det med blandt Andet af den Grund, at det forekom mig maaste at være temmelig stærkt. Det er dette, at man endog saa har sagt, at Meddelelse af politisk Indfødsret i alt Fald tildels skulde være enten en Udmærkelse eller en Del af Præmien for Vedkommendes Tjenster. Det er en meget streng Fordring at stille, og jeg nævner det kun lige over for de meget ringe Fordringer, som man fra modsat Side ønsker at stille i dette Tilfælde. Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgdreeds (Casse) er tilstede, synes jeg at have taget feil i min Mening om, at han skulde være syg, saaledes som jeg før udtalte (Casse: Jeg var det igaar, men ikke idag!). Jeg kom kun med denne Bemærkning, fordi det er blevet sagt, at dette var Grunden til, at det ærede Medlem ikke var tilstede i Udvalgets Møde idag (Casse: Ligegyldigt!), og tillige fordi jeg kom til at nævne det, da jeg første Gang havde Ordet. Desuden synes jeg, at det er den mindste Opmærksomhed, at man udtaler sin Glæde over, at det ærede Medlem ikke er det. Det ærede Medlem fandt, at der var noget Saarvende i de Udtalelser, der ere komne fra Udvalgets Flertal, i Særdeleshed fra Ordføreren, idet der først var talt om nogle Aar og dernæst om flere Aar, og han spurgte, hvor Grændsen var. Jeg skal dertil ikke sige Andet, end hvad der staar i Udvalgets Betænkning; der staar „Stjelsaar og Alder“, og der staar „selv ansøge derom“, og det undrede mig saameget mere, at det ærede Medlem talte om en Usikkerhed og foreskafte os dette, da det netop er det ærede Medlem, der ved 2den Behandling, saa stærkt betonedede et frit Stjøn. Netop fordi vi ville